

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. W.** o czyn z art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2024 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 13 kwietnia 2023 r. sygn. akt V Ka 166/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni
z 10 listopada 2022 r. sygn. akt II K 466/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżoną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z 10 listopada 2022 r. sygn. II K 466/21 na mocy art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie wobec K. W. oskarżonej o to, że: w okresie od 29 listopada do 12 grudnia 2019 r. w nieustalonym miejscu z kont o nazwach „[...]” i „[...]” za ich pośrednictwem na portalach społecznościowych [www.f..com](#) oraz [www.i.com](#) groziła A. D. pozbawieniem życia lub zdrowia przez przeprowadzanie ataku o charakterze terrorystycznym na jego osobę, co wzbudziło w nim uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, to jest czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k., uznając iż ww. dopuściła się tego, mając

zniesioną całkowicie zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (pkt I wyroku) oraz orzekł wobec niej na mocy art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93g § 1 k.k. środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym (pkt II wyroku); a nadto na mocy art. 93a § 2 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec ww. także zakaz zbliżania się do A. D. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów i kontaktowania się z nim bezpośrednio lub pośrednio, w tym za pomocą portali społecznościowych na okres 10 (dziesięciu) lat (pkt III wyroku).

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 13 kwietnia 2023 r. sygn. V Ka 166/23 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w miejsce środka zabezpieczającego orzeczonego w punkcie II. sentencji zaskarżonego wyroku na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k. k. w zw. z art. 93b § 1 k. k. w zw. z art. 93c pkt 1 k. k. w zw. z art. 93d § 1 k. k. w zw. z art. 93f § 1 k.k. orzekł wobec K. W. środek zabezpieczający w postaci terapii (pkt I wyroku), w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu rażące naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 190 § 1 k.k. mające istotny wpływ na treść orzeczenia - poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie - z materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby oskarżona dopuściła się zarzucanego czynu tj., aby była autorką wszystkich wpisów w Internecie, a także sporna wiadomość wysłana przez Internet nie była kierowana do pokrzywdzonego A. D. (pkt 1 kasacji);
- art. 93a § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k. w zw. z art. 93c pkt 1 k.k. w zw. z art. 93d § 1 k.k. w zw. z art. 93f § 1 k.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia - poprzez błędną interpretację tych przepisów i niewłaściwe ich zastosowanie - co skutkowało niezasadnym zastosowaniem fakultatywnego środka zabezpieczającego w postaci terapii (pkt 2 kasacji);
- art. 5 ust. 1 lit a) w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności poprzez pozbawienie wolności w postaci poddania się obowiązkowej terapii - na podstawie niezgodnego z prawem wyroku, naruszenie prawa do sprawiedliwego procesu karnego, brak urzeczywistnienia

zasady domniemania niewinności i tłumaczenia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego (pkt 3 kasacji).

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione przez obrońcę zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem przez Sąd Najwyższy tejże kasacji w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie zaznaczyć należy, że oczywiście bezzasadna jest kasacja, która stanowi powielenie apelacji, kwestionując jedynie ustalenia faktyczne, jednak nie pod zarzutem błędu w ich ustaleniu, a pod pozornym zarzutem rażącego naruszenia prawa procesowego bądź materialnego, sprowadzającym się do polemiki z zebraniem i prawidłowo ocenionym przez sądy obu instancji materiałem dowodowym, a w sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21], wynikających z ograniczeń przewidzianych w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. Wykluczają one dopuszczalność dokonywania w postępowaniu kasacyjnym przez Sąd Najwyższy własnych ustaleń faktycznych i własnej oceny dowodów. Zadaniem sądu kasacyjnego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych, sądy orzekające w obu instancjach, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji więc i na treść wyroku. Kontroli podlegają zatem nie same ustalenia faktyczne, lecz sposób ich dokonania (zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r. sygn. II KK 598/22 i cyt. tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy dokonuje jedynie oceny orzeczenia sądu odwoławczego, co do zasady przez pryzmat zarzutów kasacji. Z tym jednak znów oczywistym zastrzeżeniem, że chodzi o zarzuty rzeczywiście o charakterze kasacyjnym (art. 523 k.p.k.), a nie tak, tylko określone przez autora kasacji, a będące, w istocie, zarzutami apelacyjnymi (postanowienie SN z 27 lutego 2007 r. sygn. akt II KK 310/06).

W odniesieniu do naruszenia przepisu prawa materialnego, o którym mowa w pkt 1 kasacji zauważyć należy, iż jest on niemal dokładnym powtórzeniem zarzutu uprzednio już podnoszonego w apelacji. Co więcej, Sąd II instancji, przeprowadzając kontrolę odwoławczą i dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (m.in. opinii biegłych, dokumentacji medycznej), nie powziął wątpliwości co do zaistnienia i przypisania K. W. zachowania wyczerpującego znamiona czynu, o którym mowa w art. 190 k.k. Po analizie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, ów sąd stwierdził wówczas, iż co prawda oskarżona nie dopuściła się czynu o znacznej społecznej szkodliwości, to jednak jej zachowanie, było niewątpliwie naganne (s. 10 formularza uzasadnienia), zaś efektem przeprowadzonych rozważań była zmiana orzeczenia sądu I instancji, natomiast tylko co do orzeczonego wobec oskarżonej środka zabezpieczającego.

Niemniej zauważyć należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego, o którym mowa w pkt 1 kasacji w istocie zmierza do zakwestionowania oceny poszczególnych dowodów, na podstawie których sąd pierwszej instancji ustalił stan faktyczny, a co do którego zastrzeżeń podnoszonych w tym zakresie nie powziął sąd II instancji, kontrolując zaskarżone orzeczenie. Wobec argumentacji towarzyszącej podniesionemu zarzutowi prawa materialnego przypomnieć należy ugruntowany w judykaturze pogląd, iż obraza prawa materialnego dotyczy sytuacji, w których dochodzi do wadliwego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa materialnego. Tego rodzaju naruszenie może zaistnieć, gdy sąd dokonał niewłaściwej subsumpcji niekwestionowanych ustaleń faktycznych pod przepis prawa materialnego. Innymi słowy, podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, skarżący musi wykazać, iż doszło do błędnego zastosowania (lub niezastosowanie) prawa materialnego w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych (postanowienie SN z 13 maja 2020 r. sygn. III KK 18/20). Skoro zatem skarżący kwestionuje ocenę opinii biegłego z zakresu lingwistyki kryminalistycznej, z jednoczesnym pominięciem reszty materiału dowodowego, składającego się na ustalenie autorstwa wpisów, równolegle bagatelizując treść formułowanych gróźb, to taki zarzut w świetle powyższych rozważań, nie może zostać uznany za zasadny.

W odniesieniu do zarzutu z pkt 2 kasacji zauważyć należy, iż w świetle uzasadnienia rozstrzygnięcia zapadłego w wyniku kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, twierdzenia skarżącego zmierzające do wykazania obrazy przepisów prawa materialnego jawią się jako oczywiście bezzasadne. Rozważania sądu odwoławczego w zakresie dotyczącym zmiany orzeczonego wobec oskarżonej pobytu w zakładzie psychiatrycznym na środek zabezpieczający w postaci terapii (s. 7-10 formularza uzasadnienia), w obliczu ustalenia, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, mając całkowicie zniesioną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, w pełni uzasadniały orzeczenie wobec niej tego rodzaju środka zabezpieczającego. Przemawiały za tym opinie biegłych, którzy zauważali, iż K.W. wykazuje zaburzenia urojeniowe, wskazując nadto także, że oskarżona w razie niepodjęcia leczenia będzie stanowić poważne zagrożenie dla porządku prawnego (s. 7 i 8 formularza uzasadnienia). Sąd odwoławczy zaś przychylił się do ich wniosków w zakresie, w jakim uznali oni, że niezbędne jest zastosowanie wobec oskarżonej środka zabezpieczającego o charakterze wolnościowym, co też z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu (s. 10 formularza uzasadnienia) w przekonaniu sądu II instancji jest środkiem adekwatnym i znajduje umocowanie w przywołanych przezeń przepisach ustawy.

Wobec przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie oraz faktu, iż zarzuty z kasacji skarżącego z pkt 1 i 2 zostały uznane za oczywiście bezzasadne, bowiem Sąd Najwyższy nie dopatrył się uchybień, na których zaistnienie wskazywał skarżący, również zarzut z pkt 3 kasacji, w zaistniałym stanie rzeczy nie mógł zostać uznany za zasadny.

Kierując się powyższą oceną, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, rozstrzygając o kosztach w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ał]

